

„Există un iad”

Johann D. și Benjamin S. sunt prieteni buni. Fără să ducă tocmai o viață destrăbălată, ei sunt totuși foarte departe de Dumnezeu. Ei își bat joc de a fi evlavios și de convertire. Acestea sunt lucruri în legătură cu care oamenii cumsecade, informați, ridică din umeri.

Într-o zi, Benjamin a auzit pe cineva spunând: „Da, există un iad și o condamnare eternă”. Acestea sunt numai puține cuvinte, dar ele i-au dat bătaie de cap. El n-a putut să scape de ele. Seara i-a spus prietenului său:

„Johann, oare să existe totuși un iad?”

„Nonsens, Benjamin!”, a răspuns celălalt, râzând. „Doar nu ești copil mic, ca să ascuți convorbirea femeilor bătrâne. Știi, când voi fi mort, atunci vin la tine și-ți voi da raportul despre aceasta, dacă există un iad. Până atunci poți să dormi liniștit.”

În ziua următoare, Johann s-a accidentat la locul de muncă. Prietenul l-a revăzut numai ca leș. Unde ar putea să fie acum? Acum s-a terminat într-adevăr totul cu el? Aceasta este întrebarea serioasă care îl preocupă neîncetat.

În noaptea care a urmat n-a reușit să doarmă deloc. Când, în cele din urmă, a căzut într-o moțăială neliniștită, l-a chinuit un vis îngrozitor. Se apropie de patul său o figură, în care îl recunoaște pe prietenul său mort. Mortul arată spre pieptul său, în care arde un foc.

„Benjamin, privește aici, există un iad!”

Scăldat în sudoare, cel adormit se trezește. El nu se mai îndoieste că există o eternitate, și anume, o eternitate plină de teamă și de groază pentru omul care moare în păcatele sale. Și el ia hotărârea, dacă este posibil, să scape de această judecată și să caute îndurarea lui Dumnezeu. Dar cum să facă el aceasta? Să se roage, nu îndrăznește. Viața sa trecută, cu disprețul și batjocura sa în legătură cu lucrurile eterne, apasă prea greu asupra lui. Îl strivește, de-a dreptul. Chiar dacă începând de atunci și-ar da toată osteneala să-I slujească lui Dumnezeu, cum poate el să repare viața care există în urma sa? Cu cât se gândește mai mult la aceasta, cu atât mai îngrozitoare îi apare soarta sa. Cum să scape de soarta lui? „Sunt pierdut! Sunt pierdut!”, repeta el mereu.

Dar Isus, Mântuitorul minunat, Fiul lui Dumnezeu, a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut. Pentru cei pierduți, Dumnezeu l-a trimis în lume pe Fiul Său preaiubit și l-a predat morții și judecății, pe cruce, ca preț de răscumpărare desăvârșit. Această veste bună i-a fost adusă și nefericitului nostru prieten. Într-o zi, Dumnezeu îl conduce într-un loc în care se propovăduiește Evanghelia. Tocmai când Benjamin intra în sală, vorbitorul citea cuvintele marelui apostol al neamurilor: „Vrednic de încredere este cuvântul și demn de toată primirea, că Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Timotei 1.15). Benjamin primește cuvântul ca și când Dumnezeu ar fi pus să fie scris special pentru el. Încă în același ceas îl acceptă pe Isus ca Mântuitor și Răscumpărător al său și tot în acel ceas primește iertare și pace prin credința în sângele scump, care a curs și pentru el. Și cât de minunată este pacea pe care o gustă acum! Da, pe aceasta, lumea n-o cunoaște. Ea n-o poate nici da, nici lua. Ea întrece orice rațiune și are o durată eternă.

Începând din ziua aceasta, dorința prietenului nostru a fost să conducă și alte suflete la Isus. Dumnezeu i-a binecuvântat eforturile. El vrea ca toți oamenii să vină la pocăință. El te caută și pe tine, dragă cititorule necunoscut al acestor rânduri. Iazul de foc, judecata eternă, nu este *pregătit pentru oameni*, ci „pentru diavolul și îngerii lui” (Matei 25.41). Dumnezeu vrea să-l

facă pe om fericit pentru totdeauna. Dar cine - o, ține cont de acest „dar!” - dar cine respinge în timpul acesta mâna salvatoare a lui Dumnezeu, partea sa este în „focul etern”, „în iazul care arde cu foc și pucioasă, care este a doua moarte” (Apocalipsa 21.8).

Titlul original: „Es gibt eine Hölle”
din *Samenkörner* (Neue Folge 27) 1933, pag. 136-138.